

УЧЕНИКЪ НА ДЯВОЛА

(Норвежка приказка)

Живълъ нѣкога трудолюбивъ ковачъ!

Единъ денъ дошелъ при него дяволътъ и му рекълъ:

— Искашъ ли да станешъ най-добриятъ ковачъ на свѣта?

— Това е най-голѣмото ми желание, — отговорилъ ковачътъ.

— Добре, но следъ седемъ години ще дойда да те взема и ще те отведа въ пѣкъла.

— Скжпо ще заплатя за ученичеството си, но все пакъ ще се съглася, защото отъ все сърдце желая да бѫда най-добриятъ ковачъ на свѣта.

За нѣколко дена само дяволътъ направилъ ковача голѣмъ майсторъ. Ковачътъ сложилъ надъ вратата на ковачницата надпись съ едри букви: „Тукъ работи най-добриятъ майсторъ на свѣта.“

По онова време Исусъ Христосъ и свети Петъръ ходѣли по земята. Единъ денъ тѣ минали край ковачницата на ученика на дявола. Влѣзли вътре, и Христосъ попиталъ:

— Кой си ти, човѣче?

— Прочети надписа надъ ковачницата и ще разберешъ!

Презъ това време селянинъ довель коня си, да го подковатъ.

— Да го подкова ли азъ? — попиталъ Христосъ.

— Опитай се, — отвѣрналь ко-

вачътъ. — Колкото и лошо да го подковешъ, азъ съмъ толкова голѣмъ майсторъ, че ще поправя грѣшката ти.

Христосъ се приближилъ до коня, хваналъ единия му кракъ, и той се отдѣлилъ отъ тѣлото. Христосъ сложилъ копитото въ огнището, извадилъ го, чукналъ два-три пѣти съ чука и върху копитото грѣйнала златна подкова. После прикрепилъ крака къмъ тѣлото на коня. Така направилъ и съ другите три крака.

— Ти не си лошъ майсторъ, — казалъ ковачътъ.

Презъ това време влѣзла въ ковачницата старата майка на ковача и го повикала за обѣдъ.

И той отишель да обѣдава, а Христосъ и свети Петъръ го почакали да се върне.

Следъ обѣдъ въ ковачницата дошелъ селянинъ. Довель конь за подковаване. Ковачътъ извикалъ:

— Добре ми дошелъ, селянино! Ей сега ще ти подкова коня по новъ начинъ, леко и бѣрзо.

Той отрѣзалъ и четиритѣ крака на коня изведенажъ, та ги пъхналь въ огнището, както направръ Христосъ. Сложилъ вѣгища върху тѣхъ и накаралъ чирака да духа съ мѣха. Но краката изгорѣли. Ковачътъ трѣбвало да заплати коня.